

General-pukovnik
DŽEMIL ŠARAC

TITOVO STVARALAŠTVO— SVESTRANO KAO REVOLUCIJA

Do Tita i naše epohe, epohe političkog sazrijevanja i revolucionarne borbe radničke klase Jugoslavije, svijet, i onaj razvijeniji i onaj buntovni i revolucionarni, znao je za nas na ovoj balkanskoj vjetrometini po seljačkim i drugim bunama i otporima osvajačima širom naše zemlje i vjerovatno po još nekim trenucima naše teške prošlosti. Djela naše kulture, stvarana i u takvim uslovima, govore o vitalnosti našeg čovjeka i našem doprinosu riznici civilizacije Evrope i svijeta. Neprijatelji nisu uspjeli da nas unište ili pomaknu sa ovog prostora. Ipak, drugi, moćni i agresivni, pokušavali su da sunovrate naše pretke u ponore tavorenja i u istorijsku anonimnost i nastojali su da nam nametnu razne vjere i obaveze, svoju volju i vlast. Tragične posljedice tih prošlih vremena, nametnutih rascola — vjerskih, nacionalnih i drugih — otimanja plodova rada naših ljudi i prirodnih bogatstava našeg tla, zaostajanja u razvoju: ekonomskom, društvenom i političkom, trpjeli smo i preživljavali vijekovima, i ni do danas nismo uspjeli da ih potpuno otklonimo. U ta vremena je, sem prkosnih boraca za slobodu i naših prava da postojimo i gradimo ovdje, na ovom prostoru našu zajednicu bilo, priznajmo to, i pridvorica raznim tuđinima. Bili su to uslovi u kojima su narastali otpori i volja za slobodom, a s

druge strane, podstican mentalitet pokoravanja i osjećanje manje vrijednosti. Tragovi takvih mentaliteta nisu sa svim iščezli.

Titova borba je izraz onog najplemenitijeg, najborbenijeg i vizionarskog iz naše prošlosti oplođenog humanizmom Marksove vizije svijeta i čovjeka, idealima socijalističke revolucije i njegovim ličnim, izuzetnim stvaralaštvom velikog revolucionara.

Sve koji su sposobni da se poistovjećuju sa stvarnim interesima radničke klase i naroda, Tito je ubijedio ili im je pomogao da razumiju da je opredijeljenost za komunističke ideale i revolucionarnu borbu ne samo pitanje morala, političke svijesti i hrabrosti, već i realno idejno i praktično opredjeljenje. Tito je probudio i razvio u radničkoj klasi i svim drugim progresivnim i patriotskim snagama našeg društva samosvijest o našim vrijednostima i mogućnostima. Prvenstvena orijentacija na sopstvene snage u svim uslovima bitna je i trajna karakteristika naše političke i vojne strategije.

Kompleksnost Titove strategije proizlazi iz karaktera i prakse naše socijalističke revolucije koja traje. Revolucija je u osnovi ispunila zahtjeve nacionalnog i političkog i postepeno ostvaruje zahtjeve socijalnog i ekonomskog oslobođenja. Titova strategija potvrđuje jedinstvo i prožimanje političke, ekonomske, socijalne i vojne komponente. Zasniva se na samooslobođenju i aktiviranju radničke klase i životnih interesa svakog od naših naroda u socijalističkoj izgradnji naše jugoslovenske socijalističke samoupravne zajednice i na najširem učešću radnih ljudi, naroda i narodnosti u podizanju naše odbrambene moći. Riječ je o aktiviranju novih snaga, u krajnjem, svih socijalističkih subjekata, miliona Jugoslovena, ali ne samo u ostvarivanju utvrđenog kursa, nego i kao sve odgovornijih i inicijativnijih stvaralaca u izgradnji zemlje i jačanju njene odbrambene moći. Realnu snagu takvom konceptu revolucije i kompleksne strategije daje njihova postupna i stalna realizacija. To je strategija nemirenja sa svim vrstama prepreka koje iskrsavaju u našoj revoluciji i njihovog prevazilaženja. To je strategija jasnih ciljeva i otkrivenih osnovnih puteva koji im vode.

Titova uloga i doprinos u svim istorijskim ostvarenjima u posljednjih nekoliko desetljeća i sadašnjim naporima našeg radničkog pokreta i naših naroda i narodnosti jeste strategijska:

— u izgrađivanju Komunističke partije Jugoslavije, revolucionarne avangarde naše radničke klase i radnih ljudi. To je od presudnog značaja za pobjedu u ratu i u izgradnji jugoslovenskog socijalističkog samoupravnog društva i za ravnopravnost i jedinstvo naroda i narodnosti SFRJ, a i snage naše narodne odbrane. Potpuno ostvarenje Titove vizije Partije danas — polazna je pretpostavka kontinuiteta naše revolucije;

— u pokretanju i pobjedonosnom vođenju narodno-oslobodilačkog rata i socijalističke revolucije. To je najveće djelo naših naroda od kada se bilježi naše postojanje, elementarni uslov naše egzistencije i razvitka, i velik prilog snagama slobode i progressa u svijetu;

— u orijentaciji na izgradnju socijalističkog samoupravnog društva, uspostavljanju odlučujuće uloge radničke klase i njenih istorijskih i konkretnih interesa u cjelokupnom društveno-političkom i ekonomskom životu SFRJ;

— u izgrađivanju i stalnom produbljivanju ravnopravnosti, bratstva i jedinstva naših naroda i narodnosti. Nijedan od naših naroda nije imao i nema izgleda da sam za sebe, izdvojen, riješi osnovne probleme opstanka u slobodi i socijalističkom razvitku, »ne bi mogao egzistirati sam«, jer »jedino ujedinjeni možemo egzistirati« (Tito). To jedinstvo može da se očuva i produbljuje samo na osnovama ravnopravnosti i samoupravljanja;

— u uspostavljanju socijalističkih principa u izgrađivanju odnosa između socijalističkih država i pokreta. Godina 1948. i slijedeće godine označavaju epohu u tim odnosima;

— u proklamovanju politike nesvrstavanja, tj. politike nezavisnosti, ravnopravnosti, nemiješanja u unutrašnje stvari drugih, demokratizacije međunarodnih odnosa i otpora svim vidovima dominacije, i u dostignućima te politike;

— ogromna je Titova uloga i u izgrađivanju i ostvarivanju koncepcije opštenarodne odbrane, posebno u stvaranju i izgrađivanju naših oružanih snaga i u rukovođenju njima.

Komunistička partija Jugoslavije s Titom na čelu bila je jedina komunistička partija u porobljenoj Evropi koja je za svoj oblik borbe 1941. godine izabrala rat i revoluciju i pronašla i izgradila originalna rješenja političke i oružane borbe koja su je dovela do pobjede. Komunistička partija Jugoslavije na čelu s Titom je tvorac revolucionarnih i narodnih oružanih snaga. Pri tome smo u praksi stalno polazili od toga da oružana borba i svi drugi oblici opštenarodnog otpora čine nerazdvojno jedinstvo i da je oružana borba glavni i najvažniji vid otpora. Kurs na ustanak u ljeto 1941. godine sa bliskom perspektivom njegovog izrastanja u najširi opštenarodni rat zahtijevao je utvrđivanje i razradu osnova originalne revolucionarne borbe i naše ratne vještine. Ta vještina revolucionarnog ratovanja postepeno je evoluirala, uporedo sa razvijanjem narodnooslobodilačkog rata i socijalističke revolucije, postepeno se dograđivala prateći i utičući na mijenjanje odnosa snaga na našem ratištu u našu korist. Naša ratna vještina je djelo druga Tita, komunista i svih jugoslovenskih boraca za oslobođenje i socijalizam, kao što je i ostvarivanje tih ciljeva njihovo zajedničko djelo. To je ratna vještina opštenarodnog rata, organizovanog i vođenog od KPJ i svih jugoslovenskih patriota na čelu s Titom u uslovima kakvi su bili 1941—1945. godine u našoj zemlji. Oblici rata i revolucije, vrijeme njihovog otpočinjanja i vođenja, širina učešća i inicijative masa i dr., iznenadili su sve — i naše neprijatelje i naše saveznike.

Titovo revolucionarno stvaralaštvo je svestrano kao što je svestrana i naša revolucija. Mi vojnici komunisti se u svojoj djelatnosti posebno nadahnjujemo prateći i upoznavajući Titovu vojnu misao i učestvujući u njenoj dogradnji i realizaciji. To smo činili u narodnooslobodilačkom ratu, to činimo i danas u stalnom dograđivanju i ostvarivanju koncepcije opštenarodne odbrane.

U razvijanju i oživotvorenju sistema opštenarodne odbrane, stalno se otkrivaju i koriste nove mogućnosti, što

je rezultat naše socijalističke samoupravne izgradnje i napa da pronađemo optimalne odgovore za probleme koji bi nam nametnuo agresor, naročito u najtežim varijantama rata. Sve što činimo logičan je nastavak naših najboljih tradicija, posebno tradicija iz narodnooslobodilačkog rata i socijalističke revolucije.

Koristimo se i dragocjenim iskustvima drugih oslobođilačkih i revolucionarnih ratova. Riječ je u stvari o formuli naoružanog naroda u novim uslovima, pri čemu su nove i u mnogo čemu proširene i ta sinteza i njene komponente. Tu su, prije svega, elementi za vođenje oružane borbe: Jugoslovenska narodna armija i teritorijalne snage. Odbrana postaje sve više neotuđivo pravo radnog čovjeka i građanina, radnih organizacija, društveno-političkih zajednica i organizacija, državnih organa i svih drugih subjekata u našem samoupravnom socijalističkom društvu. Ti poslovi i inicijative sve više postaju funkcija svakodnevnog života ne samo u Armiji, nego i u radnim organizacijama, mjesnim zajednicama u cjelokupnom našem društvu. Ovaj široki istorijski proces u našim uslovima socijalističkog samoupravljanja jeste isto tako i zahtjev efikasne odbrane SFRJ. To je naš odgovor na odnos snaga na našem ratištu, na mogućnosti agresora i na naše mogućnosti, na karakter i fizionomiju rata, posebno oružane borbe.

»Konceptiju opštenarodne odbrane moramo«, kaže Tito, »stalno razvijati i kao jedan od osnovnih elemenata razvoja naše socijalističke zajednice na samoupravnim osnovama i kao bitan element naše politike mira i miroljubive saradnje«.

Titova opredjeljenja i djela potvrđuju se uvijek kao revolucionarno stvaralaštvo. Tito se nikada ne miri sa onim što je u istoriji uhodano, već svoje ideje i odluke crpe iz izvora koji omogućavaju revolucionarno mijenjanje stanja i odnosa. Djelo druga Tita potvrđuje životnu vrijednost i stvaralačku moć marksizma. Ideje i odluke SKJ i druga Tita pretvarane u djela, revolucionarno mijenjaju položaj naših naroda i radničke klase, našeg radnog čovjeka, i snažno utiču na položaj naše zemlje u svijetu i uopšte na svjetske odnose. U isto vrijeme, one mrse ra-

čune onim silama koje su pokušavale ili koje još pokušavaju da sudbinu naših naroda i narodnosti podrede svojim interesima i planovima.

Izuzetan uticaj na naše ljude, naročito na kadrove u Armiji, ostvarivala je i ostvaruje ličnost vrhovnog komandanta druga Tita, njegov ogroman autoritet, revolucionarna aktivnost uopšte. Zahtjevi SKJ i druga Tita u našoj armijskoj sredini uvijek se primaju kao pozivi revolucije i domovine.

